

The book cover features a vibrant blue background with a sunburst effect at the top center. Three white doves are depicted in flight: one in the upper right, one in the lower left, and one in the center. The central dove is shown from a high angle, appearing to be in a state of descent or landing. The title is written in large, bold, yellow, serif capital letters with a slight shadow effect. The author's name is printed in white, serif capital letters at the bottom of the cover.

**ŘEKNI VŠEM,
ŽE ŽIJU**

Lubomír Zimmer

MŮJ POHLED DO VĚČNOSTI

BETTY MALZ

Roku 1959 v Terre Haute, Indiana, když bylo Betty Malz dvacet sedm roků, byla prohlášena za mrtvou a byla přes její hlavu přetažena plachta. Ve své knize „Můj pohled do věčnosti“ Betty popisuje svoji zkušenost na „druhém břehu“ a jak se navrátila do těla k překvapení svého zarmouceného otce a nemocničního personálu. Její kniha je příběhem o tom, jak Bůh jednal s pyšnou materialisticky založenou ženou, která musela zemřít, aby se naučila jak žít. Následuje výtah.

Každé ráno, když se probudím, je to pro mne jako veliký svátek Dne vzkříšení. Takto to ale nebylo se mnou vždy. Musela jsem zemřít, abych se naučila jak žít. Zemřela jsem na 28 minut a během této doby jsem se naučila jak žít. Nikdy předtím jsem nebyla nemocná. Byla jsem na dovolené. Měli jsme skvělý čas s mojí matkou a otcem, mým malým bratrem Barym a mojí šestiletou Brendou. První noc jsem však měla bolest na pravém boku. Pro toho, kdo ve svém životě nikdy neměl ani bolest hlavy, to byla hrozná bolest.

Poté co jsem začala zvracet a krvácet, byla jsem převezena do nemocnice poblíž pláže. Pak jsem byla převezena do jiné nemocnice, kde jsem prodělala operaci břišní dutiny. Doktoři zjistili, že mám zánět pobřišnice. Po operaci jsem upadla do kómatu na dobu 44 dnů. Pak jsem měla další dvě operace.

Během té doby jsem procházela obdobím učení. Modlila jsem se většinu času, i když jsem byla v bezvědomí a nemohla jsem mluvit ani reagovat. Stále jsem se modlila ve svém srdci a rozuměla jsem všemu, co se kolem mne dělo. Vzpomněla jsem si na všechny rozhovory v mém pokoji, co kdo řekl, a uvedla jsem je ve své knize *My Glimpse of Eternity*. Další věc, kterou jsem v této místnosti slyšela, byla hudba, po celou tu dobu, co jsem visela mezi životem a smrtí. Vždy si vzpomenu na ty dvě písně, které mi utkvěly v paměti a v srdci. Slyšela jsem zpívat Jacka Holcolme „*Ten starý účet byl již dávno zaplacen*“. Jak jsem byla vděčná za to, že ve věku 13 let jsem ten účet za hřích vyřešila. Pozvala jsem Ježíše, aby byl

Pánem mého života, odpustil mé hříchy a zakusila jsem nové narození. Další píseň, kterou jsem soustavně slyšela, byla od téhož zpěváka „*Byl jsem znovuzrozen*“.

Bůh použil obyčejné lidi, aby do mého života přinesli neobyčejné zážitky. Byla jsem pyšná, namyšlená mladá žena, kterou Bůh takto použít nemohl. Skrze toto utrpení a 44 dnů bezvědomí jsem prošla proměnou. Vždy si pamatuji na tetu Gertrudu. Nevěděla o tom, že lidé v bezvědomí slyší, ale vzala mne za ruku a velmi pozitivně se za mne modlila. Mluvila se mnou o květinách doma, četla mi různé věci a malé poznámky, které někdo napsal a přiložil ke květinám, které nechal do mého pokoje poslat.

Další úžasná osoba, která mi sloužila, byl strýc Jesse. Pracoval na železnici. Jednoho dne, když přišel z práce, cítil touhu přijít za mnou do nemocnice a podívat se, jak se mi vede. Nejdřív se chtěl jít domů osprchovat, ale pak cítil, že Bůh po něm chce, aby tam šel hned. Když přijel, zjistil, že jsem zoufale potřebovala krev B-negativní. Když zkoušeli, jakou má strýc krevní skupinu, měl stejnou jako já. Přijala jsem okamžitě transfuzi, kterou jsem tak potřebovala.

Další, kdo mi sloužil, byl náš soused, který mluvil podivnou angličtinou, a já jsem ho měla za ošklivce. Neměla jsem ho ráda. Nelíbily se mi jeho pohledy, a nevěděl jak se má oblékat. Měl vysílací čas v rádiu, ale nikdy mě to nezajímalo. Vždy jsem to vypnula, jakmile to začali vysílat. Tento muž porušil zákaz na cedulce „žádné návštěvy“ a vešel do mého nemocničního pokoje, a nevěděl, že ho slyším. Přišel k posteli. Slyšela jsem kroky a myslela jsem, že to je manžel John, který přicházel několikrát za den. Anebo že přišel můj otec, aby si ke mně přisedl a modlil se za mne nebo zpíval chvalozpěvy a vzýval jméno Ježíš. Ale otec to nebyl. Poznala jsem najednou hlas Arta, muže, kterého jsem nikdy neměla ráda. Chtěla jsem se probrat a zmáčknot zvonek na sesternu, aby přišli a vyvedli ho ven. Nemohla jsem ho vystát, když jsem byla zdravá, o co víc teď v nemoci. Ale Art odešel, protože Bůh pracoval na mé pýše. Bůh mne měl v koutě, kde jsem nemohla manipulovat se situací. Art začal číst a já jsem začala naslouchat. Četl mi Žalm 107:20: „*Poslal své slovo a uzdravil je.*“ Najednou jsem si uvědomila, že tento škaredý muž byl nádherným nástrojem a hrál nádhernou hudbu mé umírající duši. Chytla jsem se naděje toho slova, které mi četl: „*poslal své slovo a uzdravil je.*“ Začala jsem mít víru, že můžu být uzdravena. Art odešel a já jsem si řekla, že když budu žít, pak se mu omluvím a řeknu mu, jak moc ho mám ráda za to, že mi přinesl ta slova života a naděje.

V následujících dnech jsem to málem vzdala. Dvakrát jsem musela být resuscitována. Pak jsem dostala zápal plic s vysokou horečkou. Během této doby a 44denního bezvědomí jsem neměla naději na přežití a moje rodina se začala připravovat na pohřeb.

Přechod byl vyrovnaný a pokojný. Cítila jsem se, jako kdybych jela obrovskou rychlostí na horské dráze. Uvědomila jsem si najednou, že je to smrt. Neměla jsem žádný strach, smrt byl jen přechod z jednoho místa na druhé.

Šla jsem po nádherném sametově zeleném kopci. Byl strmý, ale moje nohy se pohybovaly bez jakékoliv námahy a hluboká extáze zaplavovala moje tělo. Navzdory třem řezným ranám v mém těle po operaci, jsem stála vzpřímeně a bez jakékoliv bolesti, užívala jsem si svou výšku a neměla jsem žádné zábrany kvůli tomu. Moje fobie z toho, jak jsem vysoká, byla pryč. Když jsem se podívala dolů, byla jsem bosá, ale tvar mého těla mi byl zastřen. Šla jsem po trávě, po té nejjasněji zelené trávě, jakou jsem kdy viděla. Každé stéblo bylo asi dva a půl centimetru dlouhé a bylo na dotek jako skvostný samet; každé stéblo zářilo a

pohybovalo se. Jak se mé nohy dotýkaly trávy, něco živého z té trávy pronikalo do mého celého těla s každým krokem. Uvědomila jsem si, že jsem v přítomnosti Syna Božího, kterého budeme uctívat na věky.

„Je tohle smrt?“ Podivovala jsem se, neměla jsem z ničeho obavy. Nebyla tam žádná temnota, žádná nejistota, pouze změna umístění a naprostý pocit pohody. Jak úžasné vědět, že nebe není sedět na obláčku a hrát na harfu, ani to nejsou čtyři církevní zdi.

Všude kolem mne byla velkolepá modrá obloha, nezastřená oblaky. Když jsem se rozhlížela kolem, neviděla jsem cestu a přece jsem věděla kam jít.

Pak jsem si uvědomila, že nejdu sama. Po mé levici, trochu za mnou, kráčela dlouhá, svalnatě vypadající postava v bílém zářícím rouchu. Říkala jsem si, jestli to není anděl a snažila jsem se podívat, jestli nemá křídla. Ale stál mi tváří v tvář, takže jsem mu neviděla na záda. Jeho tvář vyzařovala, že má hluboké poznání. Uvědomila jsem si, že tento anděl byl vždy se mnou od doby, kdy jsem přijala Ježíše Krista. Tohle jsem nikdy nevěděla, až teď.

Cítila jsem, že může cestovat kamkoliv a to velmi rychle.

Nemluvili jsme spolu, nějak se to zdálo zbytečné, neboť jsme šli oba stejnou cestou. Pak jsem si najednou uvědomila, že mi není neznámý. Znal mě a pocítila jsem k němu zvláštní druh příbuznosti. Kde jsme se to už potkali? Znali jsme se? Vypadalo to, že ano. Kam to teď jdeme?

Když jsme tak šli spolu, neviděla jsem nikde slunce – ale světlo bylo všude. Po mé levé straně byly nádherně rozkvetlé květiny všech možných barev. Také stromy a keře. Po pravé straně byla nízká kamenná zeď.

Měla jsem smíšené emoce: mládí, vážnost, naplnění, zdraví, vědomí, klid. Cítila jsem, že mám vše, co jsem kdy chtěla mít. Byla jsem vše, co jsem kdy chtěla být. Došla jsem tam, kde jsem vždy chtěla být.

Zeď po mé pravé straně teď byla vysoká a byla sestavena z mnoha různých druhů kamenů různých barev. Z druhé strany zdi prozařovalo jantarové (žluté) světlo skrze řadu drahokamů ve zdi, které se nacházely jen kousek nad mojí hlavou. „Topas“ byla moje myšlenka (pozn. překladatele: Zjevení Janovo 21:20 „*pátý sardonix, šestý karneol, sedmý chryzolit, osmý beryl, DEVÁTÝ TOPAS, desátý chrysopras, jedenáctý hyacint, dvanáctý ametyst.*“ Takto Bible popisuje základy městské hradby Nového Jeruzaléma.)

Když jsme došli na vrchol kopce, slyšela jsem hlas mého otce, jak volá: „Ježíši, Ježíši, Ježíši!“ Jeho hlas zněl jakoby odněkud zdálky a přemýšlela jsem, že se otočím nazpět a vyhledám ho. Neučinila jsem ale tak, protože jsem věděla, že můj cíl je přede mnou. Šli jsme v tichosti, kromě šumění něžného větru, který čechral bílé ryzí roucho anděla.

Došli jsme k velkolepé stříbrné budově. Tato budova vypadala jako nějaký palác, kromě toho, že tam nebyly věže. Když jsme k ní šli, uslyšela jsem hlasy. Byly melodické, harmonické, mísily se s pěveckým sborem a zaslechla jsem slovo „Ježíš“. Byly tam jakoby čtyři sbory mísící se v jedno. Nejenom že jsem zpěv slyšela, ale jsem se k němu i připojila.

Vždy jsem měla ženské tělo, ale chlapecký hluboký hlas. Najednou jsem si uvědomila, že zpívám tak, jak jsem vždy chtěla... vysokým, čistým a sladkým tónem.

Po nějaké chvíli se melodie vytratila a neviditelné hlasy zpívaly jinou píseň. Hlasy nejenom zpívaly ve čtyřech skupinách, ale byly v jiných jazycích. Byla jsem udivena, jak dokonale ta slova zapadají do sebe – a mohla jsem jim rozumět! Nevím jak je to možné, ale byla jsem součástí mezinárodní zkušenosti. Jeden verš z Bible mi velmi ožil. 1 Janův 3:2: *„Milovaní, nyní jsme děti Boží; a ještě nevyšlo najevo, co budeme! Víme však, až se zjeví, že mu budeme podobni, protože ho spatříme takového, jaký jest.“* On rozumí všem jazykům všech národů. V Jeho přítomnosti jsem byla jako On, a proto jsem rozuměla jiným jazykům.

Zatímco jsme spolu s andělem šli, cítila jsem, že můžeme jít kamkoliv chceme a okamžitě se na tom místě ocitneme. Komunikovali jsme spolu skrze myšlenky. Slova, která byla zpívána ve všech jazycích, byla srozumitelná, ale nevím proč, ani jak je to možné. Všichni jsme byli na jakési stejné mezinárodní úrovni.

Říkala jsem si tehdy: „Nikdy nezapomenu tu melodii a ta slova.“ Ale později jsem si vzpomněla jen na dvě slova: „Ježíš“ a „vykoupení“.

Anděl šel kousek přede mne a položil dlaň své ruky na bránu, které jsem si předtím nevšimla. Byla vysoká asi tři a půl metru, byla vyrobena z jednoho kusu perly, neměla žádné úchyty a navrchu své gotické struktury měla umělecky vyryta nějaká krásná slova. Ta perla byla průsvitná, takže jsem mohla téměř, ale ne tak docela, vidět dovnitř. Za touto branou se ukrývala ještě větší radost. Když jsem pomyslela na to, že touto branou vejdu dovnitř, zachvátil mě pocit extatické radosti a očekávání.

Když tento anděl přišel k bráně, zatlačil na ni dlaní ruky a uprostřed se ta perla začala otvírat. Pomalu se otvor rozšiřoval, jakoby se perla rozvínovala nebo rozpouštěla. Uvnitř za touto branou jsem spatřila něco, co vypadalo jako ulice zlaté barvy a překryté sklem nebo jako by byl jejich povrch z vody. Žluté světlo, které z toho vyzařovalo, bylo oslnivé. Není způsob, jakým bych to popsala. I když jsem Ježíše neviděla fyzicky, byla jsem si vědoma Jeho osoby. Najednou jsem věděla, že to světlo je Ježíš, ta osoba byl Ježíš.

Nemusela jsem se nijak pohybovat. Světlo mě obklopovalo. V tomto světle bylo jakési teplo, jako kdybych stála v slunečním svitu, a moje tělo začalo zářit. Každá část mé bytosti toto světlo vstřebávala. Cítila jsem, že mne tyto mocné paprsky světla koupají, pronikají mou bytostí svojí milující mocí.

Vím, že to světlo pocházelo z trůnu Boha Otce, na kterém seděl, a Ježíš byl po Jeho pravici.

Anděl se na mě podíval a řekl mi skrze myšlenku: „Přeješ si vejít dovnitř a připojit se k nim?“

Celou svojí bytostí jsem chtěla vejít dovnitř, a přece jsem zaváhala. Měla jsem volbu? Tehdy jsem si vzpomněla na hlas svého otce. Možná bych měla jít a najít ho.

Když jsem se rozhlížela, viděla jsem, jak ze země stoupají vzhůru blesky světla přímo do toho trůnního sálu. Světlo v tom trůnním sále je zdrojem veškeré moci a energie. Uvědomila jsem si, že to, co vidím, jsou modlitby. Nejde to popsat v krátkosti a tak jsem

napsala knihu *Modlitby, které jsou odpovězeny – Prayers that are answered*, ve které o tomto píše. Když jsem viděla tyto světelné paprsky vystupovat k tomu velkému světlu v trůnním sále, uvědomila jsem si, že to jsou modlitby lidí ze Země. Bůh na ně mohl odpovědět skrze mocnosti nebe, skrze anděly nebo skrze armádu Boží. Musíme si uvědomit, že uprostřed bitvy nesmíme se nechat zvíkat, neboť mocnosti nebe a armáda nebe jsou nám k dispozici, když se modlíme. Co mě k tomuto uvědomění vedlo, bylo to, že jsem na jednom tom světelném paprsku uviděla zaregistrovaný hlas mého otce. V mé knize jsem to popsala jako „Modlitba jednoho slova“. Moji rodiče byli zavoláni do nemocnice hlavní sestrou, aby jim řekla, že jsem zemřela. Můj otec tam byl jako první. Přišel k mému tělu, které již bylo odpojené od přístrojů a zakryté plachtou. Řekl, že vše, na co mohl myslet nebo říct, bylo vydechnout jedno slovo modlitby za sebe, kdy žádal Boha skrze tuto modlitbu, aby mu dal sílu říct to mému manželovi. Také se modlil za moji dceru Brandu, která by z toho byla celá nanic, kdyby se dověděla, že její matka zemřela. To jediné slovo, které můj otec mohl říct, bylo „Ježíš“. Já jsem to viděla, a slyšela. Je moc ve jménu Ježíš. Nechtěla jsem toto místo opustit, ale moc modlitby mého otce vdechla tuto touhu do mne, a Ježíš mne uzdravil a změnil mé myšlení. Teď jsem měla touhu následovat otcovu modlitbu a vrátit se.

„Chtěla bych zde chvíli zůstat a trochu si zazpívat, pak bych se chtěla vrátit zpět dolů po tom kopci!“ Byla moje odpověď. Začala jsem říkat něco víc, ale na to už nebyl čas.

Brány se opět pomalu zavínuly do jedné perly a my jsme šli zpět dolů po tom stejném nádherném kopci. Tentokrát byla ta zeď z drahých kamenů po mé levé straně a anděl šel po mé pravé straně.

Když jsme scházeli dolů, pozemský svět se mi začal pomalu promítat před mýma očima a mísil se spolu se světem duchovním. Před sebou jsem viděla mnohé církevní budovy v záplavě ranního slunečního světla. Najednou jsem si byla vědoma Boží lásky, kterou chová pro všechny Jeho církve. Byl to takový malý kousek poznání, jakoby mi tohle bylo řečeno uvnitř ve mně skrze Ducha svatého. V tom okamžiku jsem milovala všechny Jeho církve také; a když se mé předsudky takto rozpustily, milovala jsem všechny Jeho lidi.

Poté jsem uviděla koruny stromů a pak nemocnici. Moje oči viděly skrze stěny nemocnice jako laserové paprsky, až dolů do chodby v třetím podlaží a do pokoje číslo 336. Uviděla jsem, že na posteli někdo leží a je přikryt plachtou.

Poté co jsem sestoupila dolů, zpomalila jsem a zastavila se. Slunce mi svítilo do očí. V tomto světle jsem uviděla částičky prachu a to vše se najednou proměnilo do plovoucích písmen asi pěticentimetrové velikosti a tento nápis přede mnou blikal. Ten nápis vypadal jako ze slonoviny, ale byl tekutý – a pohyboval se skrze paprsky slunce.

Ocitla jsem se najednou ve své nemocniční posteli a ten nápis se táhl od okna do místnosti, kde jsem ležela. Ten nápis byl: **JÁ JSEM VZKŘÍŠENÍ A ŽIVOT, TEN KDO VE MNE VĚŘÍ, I KDYBY ZEMŘEL, BUDE ŽÍT.**

Ta slova byla tak živá, že pulsovala. Věděla jsem, že se těchto živých písmen musím dotknout. Když jsem se k těm písmenům natáhla, shrnula jsem tím ze svého obličej tu plachtu, kterou jsem byla přikryta. V tom okamžiku, kdy jsem tak učinila, se ta slova pro mne stala realitou. Během dvou dnů jsem odešla z nemocnice.

Doktor přišel do pokoje a byl ohromen. Zdravotní sestra utekla z pokoje, běžela po chodbě a volala: „Je to duch!“, tak byla vystrašená. Nejdříve mne napadlo zavolat mojí babičce a když jsem jí zavolala, byla v šoku a myslela si, že je asi také po smrti, protože moje matka ji už informovala o mé smrti. Nakonec vzal telefon do rukou můj otec a řekl: „Betty je zpět, nevíme, co se stalo, ale je živá a sedí tady.“ Poté jsem požádala o pití a jídlo. Dali mi limonádu 7up s kousky ledu a talíř s dvěma vepřovými řízkami a všechno jsem to snědla. Mám dokonalý zrak a netrpím depresemi. Od té doby jsem porodila pěknou dceru, jsem naprosto zdravá a nemám žádné poškození mozku. Odešla jsem za dva dny domů s novou příležitostí milovat lidi. Moje uzdravení byl veliký zázrak, ale ještě větší zázrak byl ten, že jsem se vrátila s velkou láskou k lidem. Skrze vyprávění tohoto příběhu zakusili mnozí lidé lásku Ježíše a prožili ten největší zázrak všech zázraků, odpuštění hříchů.